

ת"ד 4605/01/21 - מדינת ישראל נגד דניאל שקולניק

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ת"ד 4605-01-21 מדינת ישראל נ' שקולניק

בפני כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי
המאשימה: מדינת ישראל
נגד
הנאשם: דניאל שקולניק

גזר-דין

1. כתב האישום נשוא ההליך דנן מייחס לנאשם אחריות לתאונה במסגרתה נחבלו הנאשם ונהג רכב מעורב וכן ניזוק רכוש ציבורי.
2. הנאשם כפר תחילה בעובדות כתב האישום אולם בהמשך חזר בו מכפירתו והודה במיוחס לו. על בסיס הודאתו כאמור, הורשע הנאשם בביצוע העבירות הבאות: אי ציות לתמרור 301 בצומת (לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות")), נהיגה בקלות ראש (לפי סעיף 62(2) וסעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "הפקודה")) והתנהגות הגורמת נזק וחבלה (לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות).
3. בהמשך הציגו הצדדים הסדר טיעון במסגרתו המאשימה עותרת להטלת שלושה חודשי פסילה בפועל תוך הפעלת פסילה על תנאי בחופף ואילו ההגנה עותרת ל-0 חודשי פסילה. זאת, כאשר הצדדים עותרים במשותף להטלת פסילה על תנאי והתחייבות חלף קנס.
4. המאשימה, בטיעוניה לעונש, מפנה לכך שהמחוקק קבע פסילת מינימום לעבירה נשוא ההליך דנן - פסילה בת שלושה חודשים. זאת, כאשר סטייה מפסילת המינימום כאמור תעשה רק במקרים חריגים ומינימוקים חריגים ולשיטת המאשימה אין עמידה בתנאי זה בנסיבות העניין.
5. כמו כן, המאשימה עותרת להפעלתה, בחופף של הפסילה המותנית שהושתה על הנאשם במסגרת תת"ע 7786-11-19.
6. הנאשם, בטיעונו לעונש, עותר לכך שלא תושת עליו פסילה בפועל נוכח מצבו האישי. בהקשר זה מציין הנאשם כי הוא בן 23, שירת כלוחם בגדוד הסיור של הנח"ל ועתיד להתחיל בקרוב לימודי הנדסת בניין. יחד עם זאת, הנאשם עותר לכך שככל שתושת עליו פסילה בפועל, היא תסווג כך שיותר לו להמשיך ולנהוג על קטנוע (רישיון נהיגה מסוג A2) על מנת שיתאפשר לו להמשיך ולעבוד (לתמיכה בבקשתו זו, מפנה הנאשם לגזר הדין בת"ד 7188-10-20).
7. זה המקום לציין כי המאשימה מתנגדת לסיווג הפסילה.

דין:

8. במסגרת תיקון מס' 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), קבע המחוקק את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם כדי שבית המשפט יקבע את העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה. למעשה, המחוקק התווה את דרך הפעולה להבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה.
9. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק, תחילה, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40ט לחוק).
10. לאחר קביעת מתחם עונש הולם, ובהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם, בתוך מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40יא לחוק).
11. כפי שהיטיב לתאר זאת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, כב' השופטת גילת שלו, בעפ"ת 27985-02-20 **מדינת ישראל נ' יעקובסון** (29.7.20) (להלן: "**עניין יעקובסון**"): "דרך זו הותוותה על מנת ליצור הפרדה בין הקביעה הערכית המתייחסת למתחם העונש **ההולם** את העבירה שבוצעה, לבין נסיבותיו האישיות של הנאשם".
12. יחד עם האמור, רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום (לפי הוראת סעיף 40ד לחוק) או בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (לפי הוראת סעיף 40ה לחוק).
13. כלומר, בבואו של בית המשפט לקבוע מהו העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה, עליו לפעול בהתאם לסדר הפעולות שלהלן: קביעת מתחם העונש ההולם, גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם כאמור ושקילת שיקולים המצדיקים חריגה מהמתחם בין אם לקולא ובין אם לחומרא.

קביעת מתחם העונש ההולם:

14. כאמור בסעיף 40ג לחוק, במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם, עלינו לבחון מהו הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומהי מידת הפגיעה בו.
15. הערך החברתי המוגן שנפגע מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם הוא הגנה על שלמות גופו, נפשו, וביטחונו של ציבור משתמשי הדרך. מידת הפגיעה בערך זה, בנסיבות העניין, היא ברף הנמוך (כפי שיפורט גם להלן).
16. לאחר שקבענו מהו הערך המוגן שנפגע ומהי מידת הפגיעה בו, עלינו לבחון מהי מדיניות הענישה הנהוגה. עיון בפסיקה מלמד כי מדיניות הענישה במקרים מעין זה נעה כמניפה בין פסילה לתקופה שבין שלושה חודשים (פסילת מינימום הקבועה בפקודה) ועד תשעה חודשים, בין התחייבות כספית להימנע מביצוע העבירות למאסר מותנה, ובין קנס לפיצוי כספי עונשי לנפגע - הכל בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, רף הרשלנות, תוצאות התאונה, העבר התעבורתי והנסיבות האישיות (ראו לדוגמה עפ"ת **ריבקין נ' מדינת ישראל** (23.9.19); עפ"ת **שטרן נ' מדינת ישראל** (13.7.15); ת"ד 9841-04-21 **מדינת ישראל נ' מוטבאינור** (24.3.22); ת"ד 10213-03-20 **מדינת ישראל נ' ספרו** (28.2.22)).
17. השלב האחרון בקביעת מתחם העונש ההולם הוא בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ראו סעיף 40ט לחוק). בענייננו, לא ניתן להתעלם מכך שרף הרשלנות שיוחס לנאשם בכתב האישום אינו מן הגבוהים ולמעשה הוא הורשע בנהיגה בקלות ראש. זאת ועוד, הרי שלא ניתן מכך שהמאשימה בטיעוניה נמנעה מלהתייחס לחבלות שנגרמו לנאשם ולנהג הרכב המעורב ונמנעה מלהביא בפני בית המשפט מסמכים רפואיים מהם ניתן

ללמוד אודות החבלות שנגרמו כאמור (כך גם לעניין הנזק שנגרם לרכוש הציבורי). במצב דברים זה, אין אלא להניח כי מדובר, באופן יחסי בחבלות ונזקים המצויים ברף הנמוך.

18. לאור כל האמור, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם נע בין פסילת המינימום (שלושה חודשים) לבין פסילה בת שישה חודשים, לצד רכיבי הענישה הנוספים (כפי שהוסכמו גם על ידי הצדדים).

גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם:

19. כאמור בסעיף 40א לחוק, בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. בענייננו, לא ניתן להתעלם מן העובדה שהנאשם נטל אחריות על מעשיו והודה בביצוע העבירות (אף אם הדבר לא נעשה בהזדמנות הראשונה) ובכך הוביל לייעול ההליך וחסכון בזמן שיפוטי. יפים לעניין זה דברי בית המשפט בע"פ (ת"א) 71933/06 **קלגסבלד נ' מדינת ישראל** (8.2.07) לפיהם:

"הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לקבלת אחריות. לא הרי מי שמודה בתחילת ההליך, כהרי זה המנסה להרחיק מעצמו אחריות, מנהל הוכחות ומעלה כל טיעון אפשרי כדי לא לשאת באחריות, ומורשע בסופו של הליך מייגע ולעתים ממושך.

המערער לא ניסה לדחות את הקץ...הוא הודה ותרם לניהול מהיר ויעיל של משפטו. על בתי המשפט לעודד התנהלות כזאת של נאשמים, ובסופו של יום, עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה העונשית".

20. באשר לעברו התעבורתי של הנאשם, הרי שמדובר בנאשם המחזיק ברישיון נהיגה משנת 2016 ונרשמו לחובתו 6 הרשעות קודמות, רובן מסוג ברירת משפט, כאשר אין לחובתו הרשעה קודמת בעבירה דומה של גרימת תאונת דרכים.

חריגה ממתחם העונש ההולם (מפסילת המינימום):

21. כאמור לעיל, בהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור. בענייננו, נראה כי לא מתקיימים שיקולים מעין אלו אך אין בכך כדי לסתום את הגולל על האפשרות לחרוג ממתחם העונש ההולם. זאת, בהתחשב בכך שלצדה של ההוראה הכללית קיימת הוראה ספציפית המקנה לבית המשפט סמכות כאמור.

22. בסעיף 38 לפקודה, לצדה של פסילת המינימום הרלוונטית לענייננו, נקבע גם כי "רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרט בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר".

23. אולם, אני סבורה כי קיימות בענייננו נסיבות מיוחדות המצדיקות את קיצור תקופת הפסילה לתקופה קצרה יותר כפי שהתבקש על ידי הנאשם.

הכרעה:

24. לאור האמור, לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים לעונש ושקלתי את חומרת העבירות, את מתחם העונש ההולם, את העובדה שהנאשם בחר לקחת אחריות ולהודות באשמה, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

א. פסילה בפועל לתקופה של 3 חודשים. הפסילה תסווג כך שהיא לא תחול על רישיון נהיגה מסוג A2.

הפסילה כאמור תחל עד ולא יאוחר מיום 10.7.22 ועל הנאשם להפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט לתעבורה לא יאוחר מהשעה 12:00 באותו מועד. לא יופקד הרישיון כנדרש, הנאשם ייחשב כפסול מלנהוג, כמפורט לעיל, החל מיום 10.7.22 אך הפסילה לא תימנה ולכן לא תסתיים.

ב. מורה על הפעלת חודש פסילה על תנאי מתיק תת"ע 7786-11-19 בחופף לפסילה דלעיל.

ג. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי שלא יעבור אחת מן העבירות המנויות בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה וזאת במשך שלוש שנים מהיום.

ד. מורה על חתימת התחייבות כספית בסך 2,000 ₪ להימנע מביצוע עבירה של גרימת תאונת דרכים שתוצאותיה גרימת נזק ו/או חבלה תוך שנתיים מהיום.

ההתחייבות תיחתם במזכירות בית משפט לתעבורה עד ולא יאוחר מיום 10.5.22. לא יחתום הנאשם כאמור, ייאסר למשך יומיים.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לצדדים.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י' ניסן תשפ"ב, 11 אפריל 2022, בהעדר הצדדים.